ויהי דבר ה׳ אלי לאמר בן אדם אכול את אשר תמצא אכול את המגלה הזאת ולך דבר אל בית ישראל ואפתח את פי ואגיד אתם את דברי אכול את המגלה הזאת אשר אנכי נותן אליך ותמלאם את בטנך והגלה הזאת אני נותן אליך ואכלה ותהי בפי כדבש מתוק

Ez kitárta előttem a (Ezekiel 2. 10.) papirtekercset, melyet tele volt írva kívül-belül, s írva volt benne gyász, jajgatás és siralom. Ez festi a próféta ihletését az őrizi szentély pusztulásáról, melyet bánatos gyász, fájdalmas jajgatás s nivel bánatos siralom fog követni. Előttem is feltárul most egy szentély romba-dőltét hirdető Isteni csapás gyászlapja, melyet szívi sorokban kívül belül tele van írva s olvashatunk benne gyászról jajgatásról és siralomról. Van bennetek szó s szivetek-ben érzés? Ugyszólva s hírszitetek mindazonjian az igaz szívet onló Könyvünk árulatával azt az égető fájdalmat, melyet a jelen esetben valóban megtört fájnek s ártatlan vérük szivetek belsőét emészti. De vajon képes-e a szívet a szívi fájdalmakat megítélni? Pizem a szomorú sorok szinte bánatot kifejező vonásai még inkább megtör bennetek a végtelen csapástól, melyszivetekbe szúrta. Oh hol van számotokra gyógyító balzsam, melyt megsebzettt szivetek mély sebének ragasztá? Szárnyba borult a te hazád, szomorkodó fény, elfojtott jajgatás dúlja bensőd, siralom vonult a te kebledbe, hogy 15 évi boldog házasság után adod át a kedves sír mélyének szeretett hitvesedet, életed társatokat, munkában segítődet, minden örömed s bánatod megosztóját, s szeretteidnek hűséges anyjá-t. S ti szeretteik, kiknek ajkairól még papirán szóznunk kellene fohászkodnia, már szívetekbe kell ütnetek, már jajgatás zokogásába tör ki fájdalmatok, már sötét siralom borul a ti szegény kedélyetekre, oh mily szerető szívvel vagyunk mi a ti szorosok iránt, oh mi szivesen támaszta-nók fel számotokra az anyát – de csak Isten akarta úgy, hogy anya nélkül járjatok az élet kerdő utait, Isten akarta, aki óvja-védi az árvákat, legyetek csak engedelmes, szófogadó szeretteik apátokhoz, aki fájdalma szerint szívben fohászkodva dolgozik szivel fog őrködni fölöttetek. Isten akarta úgy, szánó fény, vigasztaló nap a valtozhatatlanban s imádkozzál az elhunyt kedves, örök üdvösségéért.

Weinberger Julia

Upperten 1900. április 6.

Ven/1/208